

N:r 13.

Ansvarig utgivare:
P. WALDENSTRÖM

Den 8 juli 1910

Pris pr år:
På posten ..... kr. 1.50
På Expeditionen » 1.25

69 årg.

Innehåll: Fader över allt vad fader heter, av P. W. — Till ledning vid bibelstudium och bibelsamtal, av P. W. — Den kristna församlingen, 13, av P. W. — Några ord om föredömet, av G. Dahle. — Världens sjätte söndagsskolkongress, av A. P. — Jag beder för prästen, av W. S—m. — Svenska Missionsförbundet i Amerika, av K. J. Gustafsson. — Predikanten Manfred Johansson †, av Joh. Hellström. — Från redaktion och expedition. — En enkel och rak väg till frälsning, av P. W. — Från verksamhetsfältet. — En fråga. — Från andra Läger. — För söndagsskolan: Textutredningar av Johannes Norborg och J. B. Gauffin. — Annonser.

Fader över allt vad fader heter.*

Jag böjer mina knän till Fadern, av vilken allt vad fader heter i himlar och på jord har sitt namn, på det han må giva eder enligt sin härlighets rikedom att vardas stärkta med kraft genom hans Ande till den invärtes människan. Ef. 3: 15, 16.

I aposteln's uttryck på detta ställe ligger en ordlek, som icke kan på svenska begripligen återgivas. Vad vi här översatt med »allt, vad fader heter», är i grundtexten ett ord, som icke har någon motsvarighet i svenska språket. Jag skrev en gång till en av vårt lands förnämste språkkännare och frågade honom, huru man skulle kunna bilda ett fullt motsvarande ord, och han föreslog ordet »fädernestämskap». Grundtextens ord betecknar egentligen en släkt, som härstammar från en gemensam fader, alltså en familj eller en folkstam (Apg. 3: 25) eller en gren av en folkstam (Luk. 2: 4). Det heter »patria» och fader heter »pater». Varje folkstam i himlar och på jord har fått namnet »patria» av den himmelske »pater». Med folkstammarna i himlarna menar aposteln änglaklasserna, med dem på jorden menar han folkslagen. Han kallar dem »patria», emedan de alla

hava sitt ursprung från Gud såsom sin gemensamme »pater». De äro skapade av honom till hans barn och skulle kalla honom fader. Denna deras karaktär har, vad människorna vidkommer, icke utplånats därigenom, att de blivit *avfälliga* barn.

Det är denna vers, som i den gamla bibelöversättningen lyder: *Han är rätt Fader över allt, vad fader heter, i himlarne och på jorden.* Denna översättning är mycket fri men till innehållet utomordentligt förträfflig. Just sådan är den himmelske Fadern, men vem tänker väl därpå eller tror det av fullaste hjärta? I själva verket hava vi av naturen den föreställningen om den himmelske Fadern, att det knappt finnes någon jordisk fader, som icke är bättre än han. Eller vem väntar väl av Gud lika mycken omsorg, lika mycken faderlig kärlek, lika mycket faderligt deltagande som av en jordisk fader? Vem tror i själva verket, att denne Fader har en sådan omsorg om de sina, att han har räknat deras huvudhår, och att icke ett strå kan falla av deras huvud hans vilja förutan? Vem tror verkligen, att den himmelske Fadern lika fritt och för intet och fullkomligt förlåter synder, som en jordisk fader gör det, när en förlorad son eller dotter vänder om och kommer tillbaka för att bekänna sina synder? Är det icke kommet därhän, att i dess ställe även många fromma, gudfruktiga kristna tänka, att den himmelske Fadern icke kan för-

* Vid dessa betraktelser följes den översättning av Nya Testamentet och Psaltaren, som utgivits av lektor P. Waldenström (textupplagan).

låta synda utan att få fullständig tillfyllestgörelse för den kränkning, som hans rättfärdighet genom våra syndar har lidit? Det hjälper icke, att Frälsaren i liknelsen om den förlorade sonen har framställt, icke huru en jordisk fader är, utan just huru den himmelske Fadern är. Nej, en sådan framställning av Gud ligger så högt uppöver alla våra naturliga föreställningar, att det är nästan omöjligt att få densamma in i hjärtat.

Tänk dig en jordisk fader, som har 5 eller 6 förlorade barn. Han har en son, som är hemma, och som är en rättfärdig son. Tänk, om han då sade till den hemmavarande sonen: »Dina bröder äro borta, men jag vill gärna, att de skola komma hem. Men som du förstår, kan jag icke öppna mina dörrar för dem, utan att jag får full tillfredsställelse för den kränkning, som min rättfärdighet har lidit. Får jag slå och plåga dig så mycket, som deras syndar ha förtjänat?» Tänk vidare, att sonen svarade ja, och att fadern också slog honom samt efter detta kände sin rättfärdighet så tillfredsställd, att han skickade ut bud till de bortavarande och sade dem: »Nu kan jag mottaga eder. Nu kunnen I komma tillbaka, få förlåtelse och bliva mina barn igen, sedan jag fått slå eder broder i stället för eder så mycket, som edra syndar hava förtjänat». Vad skulle man säga om en sådan fader? Man skulle säga: »En så onaturlig fader har säkerligen aldrig funnits på jorden.» Om jag då frågade: »Vore en sådan fader lik Gud?» så skulle säkert alla svara: »Ingalunda, ingalunda.» Och likväl är det just så, det ofta läres och tros om den himmelske Fadern.

Jag frågade en gång en av de små gossarne i skolan, om Jesus i alla stycken var lik den himmelske Fadern. Alla svarade med en mun frimodigt ja. Men då tillade jag: »Tänk ändå efter. Är icke Jesus mycket mildare, barmhärtigare, förlåtande, och är icke den himmelske Fadern mycket strängare, rättfärdigare och hårdare än Jesus?» Därpå svarade de alla jo. »Men då», tillade jag, »hur går det då med det, som I nyss saden, att Jesus var i alla stycken lik Gud?» Naturligtvis kunde de ingenting svara därpå. Men, som sagt, just så där tänka människorna, även många fromma kristna, om Gud, den himmelske Fadern. Och dock säger bibeln om honom, att han är en Fader över allt, vad fader heter i himmelen och på jorden, så att det aldrig har funnits en fader och aldrig kommer att finnas en fader, som på något sätt kan jämföras med honom.

När Frälsaren vill lära sina lärjungar att vara rättfärdiga, såsom Gud är, att såsom barn likna sin himmelske Fader, så säger han: Älsken edra ovänner, välsignen dem, som banna eder, gören väl emot dem, som hata eder, och bedjen för dem, som göra eder skada och förfölja eder, på det att I mån vara eder Faders barn, som är i himmelen, ty han är god emot de otacksamma och onda. Ja, sådan är Gud — icke bara Jesus utan Gud Fader. Och dock är det, som sagt, många tusen kristna, som tro och predika det såsom kärnan i evangelium, att Gud för sin rättfärdighets skull icke kan mottaga syndare och förlåta syndar utan penningar och för intet. Deras trygghet och frid beror därpå, att de tänka och tro — vad Skriften aldrig på ett enda ställe säger — nämligen att Kristus skulle med sitt li-

dande ha tillfyllest betalt deras och hela världens syndar och därmed tillfullo tillfredsställt Guds rättfärdighet. Ja, det sitter så djupt uti dem, att det låter för dem såsom en förskräcklig och högst farlig, ja dödlig villfarelse, om man däremot gör allvar av Skriftens ord, att Fadern och Sonen äro ett, att Kristus är Guds härlighets återsken och hans väsendes rätta beläte, att den som ser honom ser Fadern, och att varje föreställning om Gud, man gör sig, som icke passar på Sonen, är en falsk föreställning, en vrågbild av den himmelske Fadern.

Det är en mycket framstående bibeltolkare, som om Frälsarens ord i Joh. 3: 16 säger: »Frälsarens ord: Så älskade Gud världen, att han gav henne sin Son, kan lika väl vändas om och återgivas sålunda: Så hatade Gud världen, att han, för att åter kunna älska henne, måste utgiva sin Son.» Det är förfärligt att tänka på en sådan upp- och nedvändning av Guds rena och orubbliga ord. Men just så skulle det ha låtit, om den naturliga människan fått skriva bibeln. Ty den naturliga människan fattar intet av det som tillhör Gud. Men Skriften talar *av Gud* och hennes vittnesbörd är fast (Ps. 19). Låt oss därför bliva vid hennes ord, att den som ser Sonen, han ser Fadern. Just vad du ser Sonen göra, det är Faderns gärningar. Det säger Sonen själv: Sonen kan intet göra av sig själv, utan det som han ser Fadern göra; ty allt, vad Fadern gör, det gör Sonen på samma sätt (Joh. 5: 19). Vad du hör Sonen säga, det talar den himmelske Fadern, ty så säger Sonen själv: Jag gör intet av mig själv, utan vad Fadern har lärt mig, det talar jag till världen (Joh. 8: 28). Just så som Jesus ser efter syndare och söker dem, just så ser den himmelske Fadern efter dem. Just så, som Jesus sträcker ut sina händer och ropar till hela världen att komma och tro och bliva frälst, just så sträcker den himmelske Fadern ut sina händer, just så ropar han till hela världen.

Men nu säger någon tilläventyrs: »Vad skola vi då göra med Herren Jesus? Då behöva vi ju icke honom». Sådant är ett mycket dåraktigt tal. Det är lika dåraktigt, som om någon sade: »Varför behöva vi maten, när det står i Skriften, att det är Gud, som föder oss?» Så mycket förstå vi, var och en, att det är just *genom* maten, som Gud föder oss. Det är icke *för matens skull*, han gör det, utan *genom* maten. På samma sätt och lika dåraktigt vore det att fråga: »Vad skola vi göra med solen mitt på ljusa dagen?» Det är ju genom solen, som ljuset kommer, och vi skola väl icke vara sådana dårar som den, som sade, att månen gör bättre nytta än solen, emedan han lyser om natten, då det är mörkt, men solen lyser om dagen, då det är ljust. Att sådant tal är dårskap, det förstår var och en. Men ännu mer dåraktigt är det att, när Gud sänder sin Son för att uppsöka syndare, frälsa dem från deras syndar och föra dem hem till Gud, då fråga: »Om Gud är sådan, vad skola vi då göra med Jesus? Vad behöva vi då honom till?» Tror du väl, att det i Israels folk i öknen fanns någon enda, som sade: »När Gud förer oss genom öknen, vad skola vi då göra med Mose? Vad behöva vi honom till?»

Ingenting kan vara enklare än frälsningens kunskap.

Men ingenting kan vara krångligare än människohjärtat, och just därför är det, som det enkla evangeliet har så svårt att komma in där. Det synes ju så orimligt, att Gud skulle vara sådan. Därför måste Skriftens ord omtydas på alla möjliga sätt. Det ena tages bort, det andra lägges till, på det att man måtte få in i bibeln den vrånbild av Gud, som vi av naturen ha i våra hjärtan. En vrånbild sådan, att Luther på ett ställe säger: »Såsom vi måla satan på väggen, så tänka vi oss Gud i våra hjärtan av naturen.»

Men låt nu alla människofunder fara. Låt det bliva genom evangelium och anden klart och visst för dig, att såsom du ser Jesus vara, just sådan är den himmelske Fadern. Han har ingen annan rättfärdighet än den, som är i Jesus Kristus. Han har icke något annat krav än det, som Jesus Kristus har. Han har icke något annat hjärtelag, än Jesus Kristus har. Och han har inga andra frälsningstankar än dem, som Jesus Kristus i sitt ord uttalar, och som han har uttalat så tydligt och enkelt, att ingen, huru enfaldig han än må vara, behöver taga miste därom. Läs hans eget ord: Låt det stå, som det står, låt det betyda, vad det säger, och bliv orubbligt därvid. Därmed gör du Gud och Jesus den största äran och dig själv den största välsignelsen. Kom ihåg, att Gud är en Fader *över allt*, vad fader heter i himlar och på jord, ja så mycket *över allt*, vad fader heter, som David förklarar, då han säger: Så hög som himlen är över jorden, så väldig är hans nåd över dem, som frukta honom. Så långt som öster är från väster, låter han våra överträdelser vara från oss (Ps. 103). Alla Herrens vägar äro godhet och sanning (Ps. 25). Han vill ingen syndares död utan vill, att alla skola varda frälsta och komma till sanningens kunskap. Han har sänt Sonen för att uppsöka och frälsa det förtappade. Vem som vill komma, han komme, och den som kommer, är på stunden ett levande Guds barn. Ty *alla* dem, som mottaga honom, giver han makt att bliva Guds barn. Kom och tro och bliv Guds barn även du. Och gör det strax. Det är ingen tid att förlora.

P. W.

Rom. 10: 11—13.*

v. 11. Det var en vanlig anmärkning emot aposteln Paulus, att han med sin lära om rättfärdiggörelse av tron omintetgjorde lagen, d. v. s. det Gamla Testamentets lära om rättfärdiggörelsen. Läs därom Rom. 3: 31 samt 4: 1—11. Aposteln visar där, att Abraham blev

* Vid dessa uppsatser följes den översättning av Nya Testamentet och Psaltaren, som utgivits av lektor P. Waldenström (textupplagan).

rättfärdig genom tron, och när nu ingen jude kunde förneka, att Abraham var i sanning rättfärdig, så måste ju alla erkänna, att rättfärdigheten var av tron. Därför kan Paulus säga, att det var så långt ifrån, att han med sin lära om rättfärdiggörelse av tron gjorde Gamla Testamentets lära i detta stycke om intet, att han tvärtom stadfäste densamma. Här anför han ett ställe från profeten Esaias, som säger detsamma: »Var och en, som tror på honom, skall icke komma på skam (Es. 28: 16). Jämför därmed Rom. 9: 33, där Paulus anför samma ställe hos Esaias, sammanställt med Es. 8: 14. I Hab. 2: 4 hava vi också det bekanta språket, som Paulus med synnerlig kraft åberopar: Den rättfärdige skall leva av tro, eller som det också kan översättas: Den av tro rättfärdige skall leva. Jämför Rom. 1: 17, Gal. 3: 11. Paulus var mycket angelägen att kunna med Guds ord ur Gamla Testamentet bekräfta den lära, som han förkunnade. För honom fanns intet tvivel, att Gamla Testamentet var Guds ord, och att ett Guds ord icke kan bliva om intet.

Att komma på skam är att vänta något men icke vinna det. Om en sjuk reser till en hälsoort för att vinna hälsa, men icke vinner den, så har han kommit på skam. Om någon börjar en affär i det hoppet att vinna rikedom men misslyckas däri, så har han kommit på skam. Om någon väntar befordran eller framgång i något avseende men icke vinner den, så har han kommit på skam o. s. v. Allt sådant är dock obetydligheter i jämförelse med, att en människa, som väntar frälsning och salighet, icke vinner den utan kommer på skam och förgås.

Var och en, som tror på honom, skall icke komma på skam utan vinna frälsning. Där finnes icke något undantag, likasom det icke heller finnes något undantag från den regeln, att den, som icke tror på honom, skall förgås.

v. 12. Att här icke finnes något undantag, bekräftar aposteln i denna vers. Guds dom är efter sanna förhållandet (Rom. 2: 2) utan anseende till person (Rom. 2: 11). Att judafolket hade fått en särskild uppenbarelse framför hedningarne, det är sant, men det garanterade icke frälsning åt dem under annan förutsättning än den, att de voro denna uppenbarelse lydiga.

Aposteln säger *grek*, därmed menar han *hedningarne*, ty grekerna voro hedningar, och de hedningar, som Paulus lärde känna, talade i allmänhet grekiska, även om de icke till börden voro greker (Apg. 15: 9).

En och densamme. Därmed menar aposteln Kristus. Jämför Fil. 2: 10, Apg. 10: 36, Rom. 14: 9. Hedningarne tänkte sig flere gudar. Det ena folket hade en gud, det andra folket hade en annan gud, men aposteln säger, att *en och densamme*, nämligen Kristus, är herre över alla. Honom har Gud givit makt över allt kött. Joh. 17: 2, Matt. 11: 27, 28: 18. Läs även Joh. 5: 26, 27, Matt. 25: 31 f. Apg. 10: 42.

Rik till alla. Jämför Ef. 3: 8, där aposteln säger, att han fått den nåden att förkunna evangelium om Kristi *outgrundliga rikedom*, d. v. s. den frälsningens fullhet, som tillhört Kristus, och som han har att giva. Den är *outgrundlig*, jämför Rom. 11: 33. Ingen människa har kunnat uttänka den, och även sedan den

blivit uppenbarad, är det dock omöjligt att fullkomligt fatta densamma. Se 1 Kor. 13: 9—12, Ef. 3: 19.

Dem, som åkalla honom. Jämför 1 Kor. 1: 2, Fil. 2: 10 f. Att Paulus här säger: dem, som *åkalla* honom, och icke: dem, som tro på honom, det beror därpå, att han tänker på det bibelspråk, som han omedelbart efteråt anför, nämligen Joel 2: 32. För aposteln gick det på ett ut *att tro* på Herren och *att åkalla* honom. Var och en, som verkligen tror på Herren, åkallar honom också, och var och en, som i sanning åkallar honom, är också en troende. Ty det är omöjligt att åkalla och anropa en Frälsare, som man icke tror på. Den första yttringen av tro på honom är, att man av hjärtat vänder sig till honom. Jämför rövarens exempel i Luk. 23: 42. Var helst jag alltså ser någon, som av hjärtat vänder sig till Herren Jesus och åkallar honom, ser jag en troende. Om han själv vet, att han är troende eller icke, det gör ingenting till saken, ja, om han också menar, att han är alldeles utan tro, så är han en troende i alla fall.

Profetian talar på det anförda stället om *Guds* åkallande, men Paulus använder det om *Kristi* åkallande. Därav är klart, att Paulus tillägger Kristus gudomlig tillbedjan. På samma sätt anför aposteln Petrus samma språk i Apg. 2: 21. För apostlarna var det självklart, att Fadern och Sonen voro ett, såsom Herren själv säger i Joh. 10: 30. Läs också Joh. 12: 44, 45, 14: 1. På begge dessa ställen framställes det såsom en och samma sak att tro på Gud och tro på Jesus. Det är också i grund samma sak. All sann tro på Gud är en tro på Jesus, emedan Jesus är den, i vilken Gud är och verkar, och all sann tro på Jesus är ytterst en tro på Gud, som bor och verkar i Jesus. Läs 1 Petr. 1: 21.

Han skall varda frälst. Märk: aposteln säger icke: han *är* frälst, utan han *skall varda* frälst, ty med frälsning menar Nya Testamentet den fullkomliga förlossningen ifrån all synd och alla syndens följder samt besittningen av den eviga härligheten i Guds rike. Detta är något *tillkommande*. Jämför också Frälsarens ord i Matt. 10: 22, Mark. 13: 13. Där framställes frälsningen såsom trons mål (1 Petr. 1: 9), som Gud har bestämt de troende till (1 Tess. 5: 9), som kommer med varje dag närmare (Rom. 13: 11), och som därför utgör föremål för deras hopp (1 Tess. 5: 8), för deras strävan (Fil. 2: 12), för deras tillväxt i Anden (1 Petr. 2: 2). När en människa blir troende, så har hon *kommit in på frälsningens väg*, den väg, som leder till frälsningen. Håller hon ut på den vägen intill änden, *så vinner hon frälsning*.

P. W.

Den kristna församlingen.

13.

I Ef. 4: 4—6 angiver aposteln grundvalarne för den kristna församlingens enhet med följande ord: En enda kropp och en enda ande, såsom I ock haven blivit kallade i ett enda eder kallelse hopp, en enda herre, en enda tro, ett enda dop, en enda Gud och allas Fader, som är över alla och genom alla och i alla.

Det är en enda kropp, icke flere av lärosatser och ceremonier åtskilda. Det är en och samme Ande, nämligen Guds helige Ande, som regerar i denna kropp. Det hopp, som de troende genom sin omvändelse ha fått, är också ett enda, nämligen hoppet om evig frälsning i Guds rike. De ha en enda Herre, nämligen Kristus Jesus, vilken de alla åkalla, vilken de alla vilja tjäna och följa. De ha en enda tro, nämligen tron på Kristus, som består däri, att de av hjärtat hålla sig till Kristus såsom sin Frälsare. Huru växlande de läromeningar må vara, som de omfatta, så är dock denna tillit till Kristus gemensam för dem alla. Efter alla, även de livligaste disputationer om läromeningar kunna de vända sig i gemensam bön till samme Herre och Frälsare.

De hava vidare ett enda dop, nämligen dopet till Kristus. Märk, vilken stor betydelse aposteln här tillägger det kristna dopet, då han sätter det bland grundvalarne för de troendes enhet. Han har i dopet sett ett nåde- och frälsningsmedel å Guds sida, icke bara en symbolisk bekännelsehandling eller lydnadsgärning å människans sida, såsom det nu ofta kallas och framställes. I Gal. 3: 26, 27 säger han: Alla ären I Guds barn genom tron i Kristus Jesus, ty I, *så många som haven blivit döpta till Kristus, haven iklätt eder Kristus*. När juden och hedningen döptes, så avklädde de sig judendomen och hedendomen samt iklädde sig Kristus. Så sker än i dag. Om en jude tror på Kristus, kan han dock ännu vara medlem i judiska synagogan, ja, vara ämbetsman där. Han är en jude, som tror, att Jesus är Messias. Men om han *låter döpa sig till Kristus*, då ikläder han sig Kristus samt är i och med detsamma oåterkalleligen skild från synagogan.

På vart enda ställe, där Nya Testamentet talar om dopets betydelse, framställes det såsom ett frälsningsmedel. Det är ett *rationalistiskt* åskådningssätt, som gör, att man icke erkänner detta utan alltid omtyder det, så att det ingenting annat blir än en bekännelsehandling eller en lydnadsgärning. Det är också på denna dopets betydelse av att vara ett frälsningsmedel, som det kristna barndopet har sin säkraste grund. Att barnet är *mottagligt* för Guds frälsande nåd, bevisade Frälsaren allra bäst själv, när han misslynt tillrättavisa sina apostlar, för att de ville förhindra mödrarna att bära fram sina små barn till honom.

Vidare säger aposteln: I haven en enda Gud och allas Fader. Hedningarne talade om många gudar. Aposteln Paulus säger därom i 1 Kor. 8: 5, 6: Om ock de finnas, som kallas gudar, vare sig i himmelen eller på jorden, såsom många gudar och många herrar äro, så hava dock vi en enda Gud, Fadern, av vilken allt är och till vilken vi äro, och en enda Herre, Jesus Kristus, genom vilken allt är och genom vilken vi äro. Till yttermera visso säger aposteln i Tim. 2: 5: Ty en enda är Gud, en enda är ock medlare mellan Gud och människor, nämligen människan Kristus Jesus.

Gud är *över* alla. Med dessa *alla* menar aposteln, såsom sammanhanget visar, de troende. Vad ordet *alla* innebär, måste nämligen sammanhanget på varje särskilt ställe angiva. Understundom kan det betyda alla människor, understundom alla troende, understundom alla

judar o. s. v. Här visar sammanhanget, att det be-tecknar alla troende, och Gud är upphöjd över dem alla. Han är *genom* alla, säger aposteln. Med sin gu-domliga kraft genomtränger han dem. Han är *uti* dem, d. v. s. genom sin Ande bor han i dem.

Märk för övrigt i v. 4 den dubbla stegringen: å ena sidan församlingen — Kristus — Gud; å andra sidan Anden — Kristus — Fadern. Av detta synes, att aposteln tänkt sig Anden såsom *en gudomlig per-son* och icke blott såsom en gudomlig kraft. Kristus är Andens Herre och Fadern är Kristi Gud Ef. 1: 17. Av honom har Kristus såsom gåva mottagit herradömet, såsom han själv säger i Matt. 28: 18: Mig har blivit given all makt i himmel och på jord. Och Paulus sä-ger: Gud har härligen upphöjt honom och skänkt ho-nom det namn, som är över varje namn (Fil. 2: 9). Till Fadern skall han också en gång återlämna riket och makten, såsom Paulus säger i 1 Kor. 15: 28 f. Han överlämnar riket åt Gud och Fadern, när han har tillintetgjort varje välde och varje herradöme och makt. Ty han måste vara konung, till dess han har lagt alla fiender under sina fötter. Såsom den siste fienden varder döden tillintetgjord. Ty allt har han lagt under hans fötter. Men när han säger, att allt är honom under-lagt, så är det naturligtvis med undantag av den, som har underlagt honom allt. Men när allt blivit underlagt honom, då skall även Sonen själv varda underlagd ho-nom, som har underlagt honom allt, på det att Gud må vara allt i alla.

När man betraktar det sönderslitna tillstånd, vari kristenheten för närvarande befinner sig, när man be-traktar detta, säger jag, i ljuset av vad aposteln på ovan anförda ställen talar, så måste man förvisso med häpnad fråga: »Huru har det varit möjligt, att kristen-heten under århundradens lopp har kommit så långt bort ifrån den enkla evangeliska sanningen om den kristna församlingen?

P. W.

Några ord om föredömet.

Föredrag vid avslutningen av vårterminen i Missionsskolan
den 30 maj 1910.

Av eleven *Gustaf Dahle*.

Vi människor äro beroende av och på många sätt förbundna med varandra. Såsom medlemmar av samma familj, av samma förening, i samma samhälle äro män-niskorna så fast knutna vid varandra, att den enes handlingar ovillkorligen inverka på den andre. Liksom en person i folkhopen genom sin iver drager andra med sig och liksom en sten, kastad i vattnet, åstadkommer vågor, som sträcka sig vida omkring, så utövar också vår blotta tillvaro sitt inflytande långt vidsträcktare, än vi tänkt eller beräknat. Men man kan utöva inflytande på sin omgivning utan att därför vara ett föredöme. Om t. ex. en person genom sin sociala ställning söker att inverka på sina underordnade, eller om han med tillhjälp av sina ekonomiska resurser influerar på något sätt, så bliva hans åtgöranden av betydelse och han

utövar ett direkt inflytande utan att ändock vara ett föredöme.

Ett föredöme blir man, då man vet sig ha infly-tande och genom sitt uppförande bidrager antingen till det godas befrämjande eller det ondas utbredning. Men det finnes också föredömen inom snart sagt alla om-råden, nämligen sådana personer, som på olika sätt gjort sig bemärkta och därigenom blivit föregångare. Att inflytandet är av betydelse förstå vi bland annat därav, att man är så angelägen om att vinna de unga för de olika idéer, som besjåla vårt folk. Ty varje ledare vet, att ungdomen är framtidens hopp och att den i sin tur skall bliva föredöme.

I stort sett kan man dela mänskligheten i två stora grupper: en, som verkar i god riktning, och en som utövar skadligt inflytande på människosläktet. Härav följer, att föredömena även bliva av två slag: dåliga och goda.

Mycket oväntat möter oss i livet. Den tid, vi voro i hemmets lugna vrå, var vårt sinne föga berört av ti-dens strömningar, och vi voro då i en på visst sätt lycklig okunnighet om det myckna onda, som finnes i världen. Men i vårt inre finnes något, som en viss för-fattare kallar »utlängtan», vilket väcker behov att lära känna något mera, än vad hemmet stränga sfär tillåter. Då människan kommer ut i världen bland nya kamrater, provas karaktären och hon måste avgöra sig icke blott beträffande kallelse i livet utan även på vilken sida hon vill stå, om hon vill bygga sin framtid på goda grun-der eller gå bland den tanklösa hopen. Om man är självständig, så att man tänker först och handlar sedan utan att bry sig om, vad andra tycka, går det bra, men följer man viljelöst med i lockelsernas strömfåra slutar det vanligen illa. — De gåvor, som Gud har givit männi-skorna, bliva av många använda mot givarens vilja. Gud vill icke, att någon skall fördärvas, och därav följer, att den, som genom dåliga exempel förför andra, ådrager sig Guds misshag. Men det finnes hos de flesta ett begär efter att få härska, och detta gör, att man förnim-mer en viss storhetskänsla, då man lyckats övervinna andras betänkligheter och fått dem att efterfölja sig. Det skulle ej finnas så många s. k. förlorade existenser, om ej andra gått före och visat vägen till det onda. Sant är, att vi äro av naturen syndare, men detta sakförhållande fordrar därför icke, att vi skola bliva syndens trälar. Många skulle aldrig hava kommit in på lastens och brot-tets bana, om icke andra förlett dem därtill, och där-för kan man tala om förförda individer av båda könen. Den unge, som kommer ut i livet, medförande många dyrbara lärdomar, och som hyser goda föresatser inom sig att bliva till nytta och glädje, kan genom dåliga kamraters exempel förlora icke blott sina goda grund-satser utan även hela sin person i nöjeslivets virvlande ström. Hans begåvning, hans entusiasm, hans framtids-planer m. m. — allt försvinner och det återstår endast en levnadstrött gubbe under ynglingens mask. Ung- domen behöver ledas av därtill dugliga personer, sådana som kunna vara föredömen i både andligt och lekamligt avseende. God undervisning har sin betydelse, men utan att den åtföljes av ett gott exempel har den ringa verkan, och man skall snart finna, att uppmaningen:

»Gör som jag lär och icke som jag lever!» har motsatt verkan i det dagliga livet. En engelsk författare säger: »Exemplet är en av de bästa läromästarna, ehuru den lärar utan ord». Föreskrifter visa oss vägen, men ett exempel, som vi ständigt se framför oss, inverkar långt mera på oss och bestämmer ofta hela vår livsriktning.

Giv de unga sköna ideal, lär dem att se på forna tiders stora personligheter, och du skall få se, att de dåliga vanor, vilka likt en hydra hålla vårt folk fångat, skola försvinna och det svenska folket skall bliva friskt, sunt, starkt och lyckligt!

Men föredömet verkar icke blott i dålig riktning utan även i god.

Det vore mycket att säga om föredömet inom olika områden, men vi inskränka oss till att säga något om de troendes plikt att vara föredömen i världen.

Vår tids människor se på de troende med kritiska blickar och fordra, att dessa skola visa skillnaden mellan Guds folk och världen. Denna skillnad torde ej vara så svår att visa; men i många fall är det icke lätt att avgöra, huruvida en person är en kristen eller icke. Många icke troende beflita sig om en så hederlig vandel, att man icke kan anmärka något i deras liv, utom det, att de icke tro på Gud. De kunna till och med i vissa fall vara föredömen för de troende; ty det finnes många bland de troende, vilka icke alltid komma ihåg Pauli ord: »Hav akt på dig själv!» Talar man med en ordentlig, rättskaffens människa, framhåller hon sig själv vara vida bättre i många stycken än de troende, och hon fordrar följaktligen bättre bevis för kristendomens omskapande makt. Sant är, att ärliga, sanningssökande personer erkänna livet i Gud vara någonting eftersträfvansvärt och ägnat att skänka lycka i tiden och salighet i evigheten, men vi tro, att om alla troende vore mera måna om sig själva och om Kristi ära, skulle deras liv bliva mera fruktbärande, både för dem själva och för den Herre, vars tjänare de äro. Därmed hava vi ej sagt, att fullkomlighet uppnås här i tiden utan ha endast velat något framhålla vikten av att giva de ogudaktiga en rätt bild av Frälsaren.

Föredömet är också av stor betydelse bland de troende. Vi, Kristi lärjungar, böra alltid och allestädes vara på vår vakt. Vi böra komma ihåg, att det som en icke tager anstöt av är till skada för en annan samt att vi hava många svaga trossyskon, vilka behöva stödjas och på alla sätt vårdas. För att kunna vara ett gott föredöme måste Kristi kärlek fylla hjärtat och hans sinne vara idealet. Jesus älskade alla och ville deras väl. Han är i detta såväl som i alla avseenden det skönaste föredöme, varför han ock kunde säga: Lären av mig! Och: Jag har givit eder ett föredöme, på det att ock I skolen göra såsom jag har gjort eder. Aposteln Paulus skriver till de troende i Korint: Varen mina efterföljare, såsom ock jag är Kristi; och till de kristna i Tessalonika säger han: I haven blivit föredömen för alla troende i Macedonien och Akaja.

Vad vi förut sade om lärarna gäller icke minst predikanterna, ty få personer intaga en sådan ställning som de. De skola vara föredömen i alla kristliga dygder. De skola icke blott, såsom aposteln Petrus säger, vara föredömen för hjorden utan också för de utom-

stående, och deras verksamhet är delvis beroende av den aktning, de åtnjuta av allmänheten. Goda predikningar behövas, ett värdigt uppträdande i talarestolen är av vikt, men man är predikant både inom och utom samlingslokalens väggar. Ett tanklöst skämt, ett opassande uppförande eller dylikt kan försvåra vår ställning. Det gäller för oss, bröder, som nu skola börja verka för Herren, att lära av vår mästare; leva och handla så, att vi hava ett gott samvete inför Gud, samt Kristi frid i hjärtat. Då få våra liv den rätta riktningen och vårt arbete blir till fromma för människorna och till ära för Guds heliga namn.

Bliven föredömen för de troende i tal, i umgängelse, i kärlek, i tro och i renhet!

Världens sjätte söndagsskolkongress.

6,000 officiella ombud. 10,000 besökare.

Av A. P.

Washingtonkongressen beskrives som exempellös i sin omfattning, makalös i sin storslagna sammansättning och ouppnådd i åskådlighet och praktiskt värde, en viktig tilldragelse i den kristna historien.

Kongresslokalen äger 6,000 sittplatser och var upptagen till sista plats morgon såväl som afton. Vid kongressens öppnande var antalet betydligt större utanför lokalen än det som vunnit inträde.

Nära 2,500 officiella ombud buro röda band med inskriptionen »Norra Amerika», omkring 500 andra buro blå band med namn å mer än femtio länder. Därjämte voro 7,000 icke officiella ombud närvarande från de olika staterna och från främmande länder. Vanligen höllos tre till åtta kongressmöten samtidigt i olika lokaler för att giva alla tillfälle att delta.

Söndagsskolsaken hedrades av alla, från den högste till den lägste. President Taft deltog både som talare och åhörare. Under kraftiga applåder uppsteg han på talaretribunen, såg ut över ett hav av 6,000 ansikten och uttryckte sin förvåning såväl över kongressens storlek som över dess karaktär. I ett utmärkt anförande, som reportererna kalla »ett stort tal», satte han söndagsskolan mycket högt. Han icke allenast visade stor sympati för denna verksamhet, utan han visade sig ock äga djup och grundlig insikt i denna fråga och dess möjligheter. »Söndagsskoluppföstran», sade han, »är absolut nödvändig för utvecklingen av en nations sanna moral.»

Mötet brakte ock fru Taft en varm hyllning och förmådde henne att taga plats på tribunen. När de gingo ned, vände sig hr Taft, pekade på sin fru och sade: »Detta är förenta Staternas verkliga president.»

Amerikanska senaten ärar söndagsskolan.

För att en del medlemmar i riksdagen skulle kunna taga del uti medlemmarnes av store mäns bibelklassparad och för att visa söndagsskolan och dess representanter sin sympati och vördnad beslöt riksförsam-

lingen att avsluta sina sessioner redan klockan fyra på fredagseftermiddagen, en uppmärksamhet som väl aldrig tillförne visats denna verksamhet. Hela mötet åhörde stående följande märkliga officiella skrivelse:

»Sextioförsta kongressen, Andra sessionen.

Förenta staternas kongress.

I Representanternas Hus den 19 maj 1910. (Allt detta med kapitaler i originalet).

Då Världens Söndagsskolkongress, bestående av alla religiösa samfunds representanter, samlas i denna stad den nittonde maj nitton hundra och tio; och då vid detta möte faktiskt jordens alla nationer äro representerade; och då Förenta Staternas folk alltid ha stått i första ledet bland de främste ivrarne för den kristna religionen; och då Representanthuset uppskattar äran för denna nation att dess huvudstad blivit vald till mötesplats för denna kongress; och då alla medlemmar och ombud vid sagda kongress tillika med andra, som önska taga del däri, komma att tåga förbi östra sidan av dess Capitolium klockan fem post meridian fredagen den tjugonde maj nitton hundra och tio: *Där för resolveras*, som ett tecken av vördnad till församlade ombud såväl som för den sak, vilken de representera, och vidare av den orsak, att de Representanthusets medlemmar, som så önska, må kunna taga del i denna parad, Huset ajournerar sig icke senare än klockan fyra post meridian fredagen den tjugonde maj nitton hundra och tio.

Attest:

Alex Mc Dowell, Clerk.»

En dag inbjöd Brittiska ambassadören Bryce alla brittiska ombud till sitt palats.

En stor parad.

De store männens bibelklassparad sagda eftermiddag öppnade Washingtons ögon för männens omfattande av religionen. Ett telegram uppger antalet demonstranter till 10,000. Tåget förbi Capitolium, där 10,000 åskådare stodo, räckte ungefär en timme och var en engelsk mil i längd. Alla buro amerikanska bibelklassmärket, en röd knapp med vit skiva, betecknande ett rent liv genom Kristi blod. Över deras huvud vajade standar med t. ex. ett kors och devis: »I detta tecken skall du segra.» Ett annat »Connecticuts män för mannen av Galiléen.» Männens från staten Main var bättre: »Varje man för mannen av Galiléen.» Ett annat standar: »Där mannen gå före, följa gossarne.» Ett annat: »Ingen krog i Amerika 1920.» Så fortsatte det nästan i oändlighet. En åskådare säger: »Det var hjärtestärkande och uppmuntrande över all beskrivning. Vem kan efter detta vara oviss om, på vilken sida segern stannar?» Alla tågade till kongresslokalen och större kyrkor, där möten höllos. Samtidigt med demonstrationen höllos tvenne större möten av kvinnor.

Ett stort massmöte hölls under kongressen på Capitoliums trappor, varifrån kristliga sånger, anförda av en 600 personer stark sångkör, dånade ut över staden. En vidunderligt stor karta över världen var upphängd framför kongressens ögon, på vilken verksamheten var

betecknad med röda kors etc. för att åskådliggöra dess utbredning. Varje dag uppropades de olika länderna. Jordens ändar möttes i Washington.

Allmän världsfred var en ton, som anslogs vid session efter session och med ett sådant djup och kraft, att mötet väl kunde inräknas bland större fredsmöten.

Vid avslutningen förekom en tilltalande scen, då 75 barn, klädda i de olika nationernas dräkter, uppträdde på plattformen med de respektive landens flaggor i handen och sjöngo: »Gå framåt, Kristi stridsman.»

Även de få närvarande svenskarne fingo se den pittoreska dalkulledräkten, sänd av Sveriges söndagsskolförbunds ordförande med den älskade blågula flaggan. Samtidigt sutto ombuden från många länder på plattformen och alla sjöngo en känd söndagsskolmelodi, men med text å var sitt språk, som den är sjungen världen runt.

Världens största organisation.]

Då statistikerna över söndagsskolorna i världen avgavs vid kongressen, höjdes det lands flagga, vars siffror upplästes. Antalet medlemmar uppgå till 27,880,479, sålunda nära 3,000,000 mera än vid Romkongressen för tre år sedan. — Cirka en ny million om året är en god framgång. — Av dessa komma 16,000,000 på Amerika och Kanada och 8,418,000 på Storbritannien (Sverige 345,000). Antal lärare och tjänstemän är 2,500,000 och skolor 245,842. Detta stora sällskap är spritt över nästan hela den bebodda jorden, eller i 126 av världens 192 länder och ögrupper. Ökningen i icke kristna länder är särdeles märkvärdig. I genomsnitt komma 97 barn på varje skola och en skola på 5,683 personer i världen.

Olika faktorer bidraga till att göra denna kongress till ett verkligt missionsmöte. Flera hundra missionärer voro närvarande och många framstående av dem höllo föredrag, de flesta av mycket uppmuntrande art. Utställningen av böcker, kartor, illustrationer m. m. bidrog mycket till kännedom om de olika landen och deras verksamhet. Med tydlighet och kraft framgick, vilken betydelse all verksamhet, som berör barn, äger framför all annan.

Genom telegram till kongressen befanns, att Världens Söndagsskoldag den 22 maj iaktogs över nästan hela världen och på mer än 200 olika språk. Tusentals föredrag om ungdomens religiösa fostran höllos bokstavligen den dagen.

300,000 kronor på ett par timmar.]

Det var första gången Världsförbundet sökte samla en fond för verksamhetens bedrivande de kommande tre åren till nästa kongress, och på ett par timmar var det begärda beloppet samlat. Detta kommer förnämli-gast att användas till arbetares utsändande till behövande länder för söndagsskolverksamhetens utbredning och förbättring.

Utrymmet tillåter oss icke omnämna alla möten, som höllos, och betydelsefulla ämnen, som av kongressen behandlades. Endast söndagskvällen höllos mer än 100 möten i olika lokaler och på olika språk, även på

svenska. Söndagsskolmissionär P. E. Engberg, Bridgeport, pastor E. Rang, Evangeliska Fosterlandsstiftelsens ombud, pastor Enstam, Baltimore, och en dansk-luthersk präst, född i Sverige, boende i Chicago, höllo väl besökta möten för svenskar i den stora Luther-Memorial-kyrkan både söndag och måndag.

Då det ombud från Sverige, som anmodats föra dess talan, insjuknade och måste vända i England, hade vi äran företräddas av svenske ministern Lagercrantz.

En skrivelse från Svenska Missionsförbundet, under tecknad P. Waldenström, mottogs likaledes med varma sympatier. Då ministern sporde, huru många av de närvarande skulle förstå innehållet, om brevet lästes på det språk det var skrivet, uppräcktes endast sex händer. Han gaf det då åt den kände musikern Skoog, vilken korrekt och med kraftig stämma läste det i översättning.

Bland de många bemärkte talarne vid kongressen må särskilt nämnas president Taft, d:r S. Parkes Cadman, Brooklyn, minister John Wanamaker, S. M. Zwemer, Arabien, biskop J. C. Hartzell, Afrika, R. E. Speer, d:r J. W. Chapman samt d:r F. B. Meyer, London, som ledde mötet och utövade stort inflytande på kongressen liksom han under sitt treåriga presidentskap gjort på förbundets verksamhet.

Den Svenska utställningen av böcker, tidningar, kartor, illustrationer etc., som Sveriges Söndagsskolförbund genom respektive bokförläggares vänliga tillmötesgående hade nöjet översända, erhöll en fördelaktig plats i bottenvåningen bredvid Amerikanska Bibelsällskapets kiosk. I dess mitt låg en 300-årig bibel, utställd av missionär P. E. Engberg. Samtliga utländska utställare överlämnade utställningsartiklarne till bestyrelsen att förvaras och brukas vid blivande liknande möten, särskilt vid en internationell konferens i San Fransisko 1912.

Bestyrelsen har redan anmodat oss att samla det nya i denna väg, som under tiden utkommer.

Världens sjunde söndagsskolkongress beslöts hållas i Geneve 1913.

Som livstidsmedlemmar invalde kongressen, utom en del förtjänade söndagsskolmän, konung Georg V av England, expresident Roosevelt, president Taft och president Diaz av Mexico.

Som president efter d:r F. B. Meyer valdes för tre år d:r George W. Bailey och som ordförande för bestyrelsen E. K. Warren.

På grund av kongressens storlek och representativa förmåga, då ombuden i allmänhet voro inflytelserika, medelålders missionsledare och då nya kraftiga toner så allvarsamt ljödo för världsfred, för vilken särskild resolution antogs, samt deltagarnes manliga trohet mot Bibeln, skall detta enastående möte utan tvivel utöva ett oerhört inflytande på den kristna församlingen under närmaste framtid.

Ett är visst, detta var det betydelsefullaste söndagsskolmöte historien känner.

Jag beder för prästen.

Då jag en kväll under konferensen i Edinburgh satt i den lilla sjömanskyrkan i Leith och lyssnade till flera korta föredrag, fick jag höra en norsk pastor återgiva följande händelse, som i all sin enkelhet är mycket lärorik.

En ämbetsbroder till denne präst gick för två år sedan över en stor skog, då han helt plötsligt långt inne i skogen träffade på en liten hydda, som han icke förut visste något om.

När han steg in, träffade han endast en liten gosse hemma. Denne hälsade honom glatt med orden:

»God dag, prästen!»

»God dag, gutten min», sade prästen, »känner du mig?»

»Ja, visst känner jag prästen. För honom ber mor min och jag varje dag.»

Prästmannen, som möttes av denna hälsning från vänner, som han icke kände, i ett hem, som han icke förut vetat om, fyllde honom med en överväldigande glädje, på samma gång som han kände sig djupt förödmjukad att vara föremål för en daglig förbön.

Denna lilla händelse ställer den allvarliga frågan på oss: huru fylla vi i detta avseende våra kristliga och broderliga plikter? Bedja vi för våra predikanter och lärare? Bedja vi likt denne gosse dagligen för dem, som äro Guds tjänare bland oss?

W. S—m.

Svenska Missionsförbundet i Amerika.

Under årens lopp har den ena skaran, det ena tusendet efter det andra av vårt svenska folk emigrerat till Amerika. Bland dessa skaror har det även funnits troende. Innan de ha lämnat sitt hem och sitt fädernesland, ha de, påverkade av de andliga rörelser, som gått över Sverige, lämnat sig och sin framtid åt Gud.

År 1867 kommo några missionsvänner från Sverige till Amerika. De bosatte sig i Chicago. Dessa kände sig ej tillfredsställda med den andliga vård, som de kunde få i den lutherska Augustanaförsamlingen därstädes. Därför beslöto de att bilda en missionsförening, där även lekmän kunde få predika Guds ord. Sålunda uppstod den Svenska Lutherska Missionsförsamlingen på Norr i Chicago. Till sin lärare kallade denna församling en nyligen anländ, begåvad lekmannapredikant, J. M. Sandgren. Samtidigt började nuvarande föreståndaren för Svensk-Amerikanska Missionsförbundet i Amerika, C. A. Björk, att vittna om Herren i Boone, Iowa. Av de troende, som anlände från Sverige, och de nyomvända i Amerika bildades sålunda missionsförsamlingar i Galesbury, Ill., S:t Paul, Minneapolis, och Redding, Minn. m. fl. platser.

Fattiga och främlingar i ett främmande land, var det icke lätt för dessa missionsvänner att inrätta sig i fråga om bildandet av församlingar. Bland andra svårigheter, som de hade att kämpa med, var även ett intensivt motstånd från augustanaprästerna. Men Herren,

Bed för söndagsskolan!

som skaffar rätt åt förtryckta och bevarar främlingar, halv även dessa sina barn.

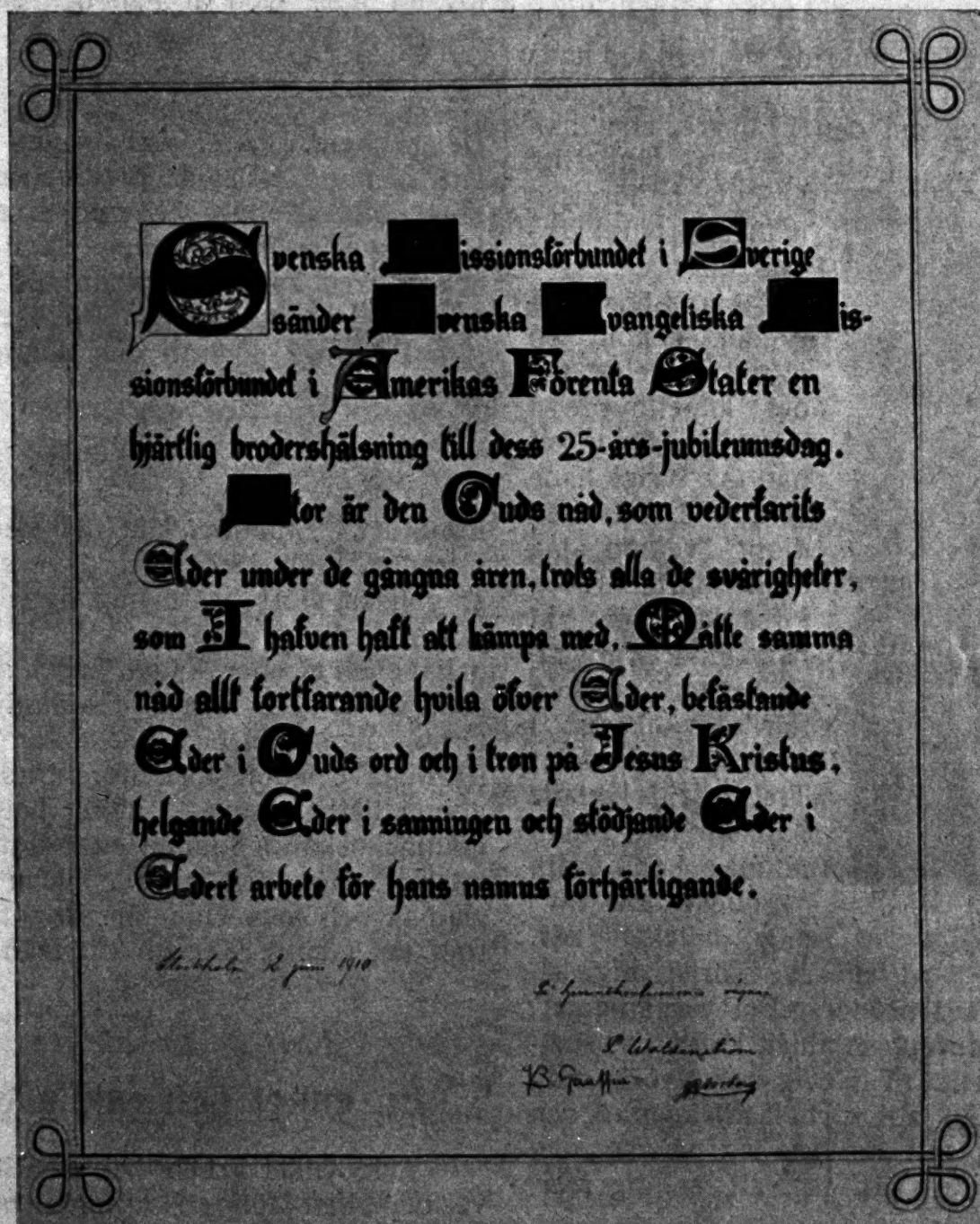
Då behovet av en närmare sammanslutning emellan de spridda missionsförsamlingarna började göra sig gällande, sammankommo 1873 i Keokuk, Iowa, ombud från dessa församlingar för att överlägga om denna sak. Här bildades då den Svenska Evangeliska Lutherska missions-synoden i Amerika. I denna synods bekännelse heter det: *Vi tro, att den heliga Skrift, såsom Guds uppenbarade ord, är den enda ofelbara regeln och rättesnöret för människans tro och leverne. Vi fasthålla och bekänna ej blott de tre äldsta symbola, det apostoliska, det niceanska och det athanasianska, utan jämväl den oförändrade augsburgska bekännelsen, såsom en kort men sann sammanfattning av bibelns huvudläror.*

Men nya svårigheter uppkommo däri-genom att en ny synod, »Svenska Evangelisk-Lutherska Ans-garii-Synoden», bilda-des. Och utom dessa synoder uppstod en ny riktning, som om-fattades av medlem-mar från båda syno-derna. De kallade sig »fria». Dessa senare ansågo all samman-slutning till samfund för parti. Det fanns nu tre grupper, som det gällde att förena: de båda synoderna samt de fristående församlingar, som icke hyllade de »fries» åsikter. Och på ett möte, som hölls i Chi-cago i februari månad 1885 och som var besökt av ombud från båda synoderna, be-slöts, att »en samman-slutning de kristna emellan bör ske på Guds ords grund och emellan de på Kristus troende, som hava förtroende för och älska varandra samt vilja vandra i frid och en-dräkt.» Sedan röstade man enhälligt för en sådan sam-manslutning genom att stiga upp. »Mångas ögon rördes då till tårar». Det var endräkt, frid och kärlek, som våra amerikanska vänner behövde. Så bildades *Svenska Evangeliska Missionsförbundet i Amerika*. Dess offici-ella namn är: *The Swedish Evangelical Mission Co-venant of America.*

Svenska Missionsförbundet i Amerika är på mer än ett sätt nära släkt med Svenska Missionsförbundet i Sverige. Många av Svenska Missionsförbundets i Ame-rika medlemmar eller deras förfäder ha kommit från de röd- eller vitmålade stugorna i Småland, Värmland, Lappland eller något annat landskap i Sverige. Och dess principer äro ock lika våra. Vårt Missionsförbund är blott några år äldre. Det amerikanska Missionsför-bundet firade tjugufemårsjubileum i Chicago den 21—26 sistlidne juni. Till denna systerförbundets högtid reste Svenska Missionsförbundets i Sverige ordförande, såsom vi förut omtalat, med statsunderstöd. Och vårt missionssäll-skaps generalkonfe-rens sände med ho-nom till sina tros-syskon i Amerika den textade adress, som är intagen här bred-vid.

Till Svenska Evan-geliska Missionsför-bundet voro 303 för-samlingar anslutna 1909. Deras med-lemsantal var 23,743. Pastorernas antal var 317. Söndagssko-lorna voro 296 med 27,342 barn och 3,041 lärare. Ungdomsföre-ningarnas antal voro 134 med 5,989 med-lemmar. Under sam-ma tid har förbundet för sin verksamhet ut-givit kr. 388,091: 07.

Förbundet har mis-sionsverksamhet i Alaska och Kina. Till-sammans med Sven-ska Missionsförbun-det i Sverige har för-bundet upprättat ett kristligt seminarium i Kina för utbildande av evangelister och skollärare. Det be-driver ock en ganska vittomfattande skol-

Textad adress till Missionsförbundet i Amerika.

verksamhet i hemlandet.

Att Gud må i fortsättningen som hittills välsigna vårt systerförbund i Amerika, låta det tillväxa i det stora land, där det fått sin plats, och utbreda sin verk-samhet mycket i hednavärlden samt att han må bevara alla dess medlemmar, tills det stora och eviga jubelåret går in och de förskingrade samlas, det är vår innerliga önskan och bön.

K. J. Gustafsson.

Predikanten Manfred Johansson.†

Död i Kramfors den 1 juni 1910.

Förlovad sedan några veckor och stående vid porten till sitt livs sommar, gick detta ivriga och nitiska Jesu vittne att möta sin himmelske brudgum, just då naturen klädde sig i sin fågringsrika sommarskrud.

Sedan tidiga år medlem i en av våra församlingar i Småland,* verkade han en tid som predikant i Helgelseförbundet, tills han anställdes som predikant i Medelpads Ansgariiförening. 1908 tillträdde han predikantbefattningen i Kramfors.

Av ett äkta småländskt kynne var han. Ivrig och oförtruten värmdde han städse omkring sig, och vid hans predikstol gnistrade det och glödde av helig eld. Genom hans andrika vittnesbörd om den Frälsare, som han

själv så innerligt älskade, ha förvisso många förts till korssets fot.

Hans bortgång skedde genom en olyckshändelse vid det kapellbygge i Kramfors, för vilket han så ivrigt hade verkat. Det är med djupt vemod jag tänker därpå. Isorg försänkta stå vid hans död trolovad, släktingar och en talrik vänkrets i både norr och söder. Trettio-årig lyktade han sin dag, innan aftonen kom. Min

broder! Du var mig mycket kär. Jag sörjer dig, så-

som man sörjer en älskad broder. Det var sommar, då du gick, sommar i naturen, sommar i ditt liv, sommar i din ungdoms kärlek. Till evig sommar har du gått. Hav tack för allt, för allt vi haft tillsammans, och vile du i frid! Dit du gått, är ock jag på väg, och inom några dagar eller år går jag att se dig åter, evigt åter.

Joh. Hellström.

Minnesord.

Allting i denna värld skall snart vara förbi. Men Gud skall förbliva och likaså du själv, du må hava blivit god eller ond. De gärningar, du nu gör, äro evighetens utsäde.

E. B. Pusey.

* Hans födelseort är Hillerstorp i Småland.

Goda underrättelser.

Från vår ordförande ha vi haft blott goda underrättelser. Både lektorn och hans fru ha mått utmärkt bra på resan över havet och kommit välbehållna till Amerika. Må Herren få ära och lov för allt! God är han och gott gör han.

De gå hem. | Åter har en av våra kära predikanter fått hembud. Det är predikanten i Immanuelskyrkan i Stockholm, *Edvard Fröding* som nu blivit hemkallad. Han var jämförelsevis ung. Men döden räknar icke åren och Herren kallar, vem han vill. Måtte vi alla vara redo!

I nästa nummer av Pietisten hoppas vi kunna införa Frödings porträtt och några biografiska meddelanden om honom.

Ett stort intresse.

Stundom kan det förefalla, som om intresset för Herrens ord vore dött i landet. Men det är ganska stort hos många av vårt folk. Bland de stora skaror, som söndagen den 26 juni samlades i kyrkor och bönehus eller under bar himmel för att höra Guds ord, voro flere tusen upplänningar, som samlats till Örbyhuskonferensen, vilken var anordnad av Upplands Kristliga Ungdomsförbund. Under kall blåst och stundom i häftigt regn — mötet hölls ute — satt den stora människoskaran timme efter timme och hörde den ene talarén efter den andre. Man måste både förvånas, glädjas och lova Gud för sådant. Många skola komma från det gamla Sverige och ingå i det eviga livet.

En enkel och rak väg till frälsning.

Ack, vilket arbete har man icke inom den teologiska världen haft för att krångla bort den enkla bibliska läran. Hon lyder så här: 1) Världen är genom synden bortkommen från Gud och förlorad; 2) Gud älskar dock världen; 3) För denna sin kärleks skull sände han Sonen till att taga bort världens synd och återförsona henne med sig; 4) genom den helige Ande bjuder han förmedelst ordet världen till Sonen; 5) de som nu mottaga honom i tron, bliva rättfärdigade från synden och återförsonade med Gud; 6) de som icke mottaga Sonen, de förbliva i sina synder, skilda från Gud; 7) om de återförsonade förbliva i tron intill änden, så varda de frälsta (Matt. 10: 22, 1 Petr. 1: 9), men om de komma bort ifrån Gud igen, så gå de miste om frälsningen; 8) om de otrogna förbliva i otro intill änden, då förgås de, men om de vända om, så undgå de fördömsen.

och vinna frälsning. — O, vilken rak och enkel frälsningens väg! Men är det icke konstigare än så? Nej, Gud har lagt vägen så, att de fåkunniga icke behöva fara vilse. Men för den naturliga människan, isynnerhet den lärda, som legat vid universitetet i flere år samt med mycket arbete och stora kostnader övat sig att läsa galet innantill, för henne är det alltför simpelt. Men låt oss bli vid *ordei*. Det är en rätt lära. Amen.

P. W.

Broby är en liten socken söder om Kinnekulle. Här har frikyrklig missionsverksamhet bedrivits sedan i slutet av 1870-talet. År 1894 bildades Broby Missionsförening, som ett par år efteråt anslöt sig till Svenska Missionsförbundet. Under årens lopp har väl en och annan intagits i föreningen, men den 1 maj i år hade missionsvännerna i Broby den stora glädjen att på en gång få välkomna 7 unga, omkring 20-åriga nya medlemmar. Alla äro de barn av troende föräldrar. I Broby finnes ej någon ungdomsförening. Det tyckes, som skulle de unga där trivas gott bland de gamla troende, och de unga och gamla behöva varandra. Den 8 maj hölls en kaffefest för ungdomen, varvid omkring 200 inbjudna fingo lyssna till evangelium, framburet i tal och sång av Lidköpings missionsförenings predikant, L. M. Ödqvist. Medel till denna fest hade helt och hållet skänkts av en ungdomens vän inom missionsföreningen, på det att de unga troende skulle få inbjudna sina bekanta, så att de skulle få höra Guds ord. Den bästa stämning och anda rådde vid festen, och vårt hopp är även att mångt utsatt korn skall bära frukt för evigheten.

I Broby ha missionsvännerna ett rymligt missionshus. Äganderätten till det är grundad på säkra handlingar. Skuldfritt är det också sedan några år tillbaka.

Av Norrtälje Missionsförenings revisionsberättelse för 1909 framgår det, att 29 församlingar med ett medlemsantal av 2,000 till föreningen som bidrag insänt kr. 5,325; att till 6 ordinarie resepredikanter utbetalats kr. 4,700 i lön och att tillgångarna vid årets början utgjorde kr. 27,007: 01, och vid årets slut kr. 27,119: 18.

Vid sista konferensen beslöts det, att de ordinarie predikanternas verksamhet härefter skall omfatta tiden från och med 1 oktober till 1 juni. Under fritiden skola predikanterna ställa sig dels till församlingarnas, dels till distriktsföreståndarens och dels till missionsföreningens expeditions disposition.

Ett stort ungdomsmöte hölls midsommardagen i Hagaparken invid Stockholm. Prins Bernadotte var mötets ledare. Hans hälsning till de skaror som samlats var: *Jag skämmas icke vid Kristi evangelium, ty det är en*

Guds kraft till frälsning för var och en som tror. Flere talare uppträdde.

Till konungen avsändes från mötet följande telegram:

Hans Majestät Konungen, Tullgarn.

Allmänna ungdomsmötet med kristligt fosterländskt program vid Haga, bevistat av tusenden, frambär till Eders Kungl. Majestät sin varma hyllning med tillönskan om att Guds Ande må välsignande vila över konung och fosterland.

Ett kraftigt leve för konungen och fosterlandet, som utbringades, åtföljdes av kungssången.

Till änkedrottningen avsändes även ett telegram, däri mötet gav uttryck för sin hyllning och sin tack-samhet till Hennes Majestät för det goda kristliga föredöme, H. M:t givit.

Från konungen liksom även från drottningen ha följande telegramsvar bringats:

Prins O. Bernadotte.

Framför till allmänna ungdomsmötet mitt hjärtliga tack för vänligt uttalade känslor.

Gustaf.

Prins O. Bernadotte, Immanuelskyrkan,
Stockholm.

Önskande mötet Guds välsignelse, tackar jag på det varmaste för det vänliga telegrammet.

Sofia.

Missionsmöte hölls i Gårdskärs missionshus under midsommarhelgen med stor tillslutning av mötesbesökare. Mötet öppnades av församlingsföreståndaren. Sedan predikade folkskollärare Liselius från Vendel över evangeliitexten och söndagsskolmissionär N. P. Thunell från Gäfle över orden: »Han skall vara stor.» På e. m. var fest anordnad, då goda föredrag hölls.

Andra dagen fortsatte mötet med predikan av Bergkvist från Skutskär och missionseleven Forsman. Folkskollärare Liselius höll dessutom ett mycket gott föredrag om barnuppfostran. Sång- och musikföreningen medverkade till stor uppmuntran. Mötet präglades av en god ande. Måtte Herren få stor ära därigenom!

Örebro läns Fria Missionsförening har utsänt sin årsberättelse. Av densamma framgår, att ett stort antal församlingar äro anslutna till densamma. Under det senast gångna verksamhetsåret har föreningen haft en inkomst av kronor 11,228: 56. Utgifterna ha varit kr. 9,740: 31. Kassabehållningen var alltså kr. 1,488: 25.

Örebro läns Kristl. Ungdomsförbund har under 1909 insamlat ett belopp av kr. 1,550: 28.

I Gnesta Missionshus, som målats invändigt, hölls missionsmöte midsommardagen med föredrag av distriktsföreståndare O. V. Genander, Nyköping, och A. Olofsson från Österåker. På eftermiddagen hölls ett samkväm, då församlingens ordförande frambär församlingens tack till predikant Alm för 10-årigt gott samarbete och överlämnade åt honom ett vackert guldur med kedja såsom minnesgåva från församlingen och ungdomsföreningen.

Predikantkallelser. Linköpings Stadsmissionsförening har till predikant och församlingsföreståndare kallat predikanten Gustaf Svensson, Seffle. Hr S. har antagit kallelsen.

— Predikant H. Bohman, Visby, har erhållit kallelse till predikant i Norrtelje friförsamling — en kallelse, som han äfven antagit.

Den nya platsen tillträdes den 1 nästkommande oktober.

— Predikant H. G. Osborne från Upplands Ekeby har antagit kallelse till predikant inom södra distriktet av Gotländska Missionsförbundet.

— Predikanten L. J. Palm, som sedan i Juni 1906 tjänat Bärby och Forsby Missionsföreningar, har antagit Huddinge Missionsförenings kallelse att bliva dess predikant och föreståndare. Platsen tillträdes i höst.

Västmanlands Ansgarilförenings soldathem vid Viksång, Västerås, invigdes i söndags. Ordföranden, bokförl. J. A. Lindblad, Köping, höll välkomsttal och uppläste en bibeltäxt. Därefter lämnade predikant O. Karlsson, Västerås, en intressant redogörelse för Ansgarilföreningens soldatmission och hemmets tillkomst. Så höll generalen friherre A. E. Rappe det med spänd uppmärksamhet avhörda invigningstalet. Han redogjorde i korta drag för soldatmissionens historia i vårt och andra land, betonade soldatmissionens stora betydelse för att främja gudsfruktan och framhöll, att det icke företrädesvis är på grund av arméernas storlek, som segrar vinnas i krig. En god moral och förtröstan på Gud är av stor betydelse vid landets försvar. Ävenså manade han de närvarande att göra uppoffringar för de värnpliktigas väl, vilka i farans stund måste vara beredda att offra sina liv. Till sist höll regementspastor K. Enblom ett fosterländskt tal över ämnet: Du och ditt land.

Mellan talen presterade en manskvartett från missionskyrkan, Västerås, anslående sång, och musik utfördes av Västmanlands regementes musikkår.

Värmlands och Dalslands Ungdomsförbund höll sin åttonde årfest under midsommarhelgen vid Hagfors bruk. Vid mötet hade samlats 41 ombud från 38 föreningar. Konferensen öppnades av ordföranden Enoch Olsson. Fem nya föreningar hade begärt inträde i ungdomsförbundet. Hela antalet är för närvarande 100 med omkring 5,000 medlemmar. Konferensen beslöt kalla ett andra ordinarie reseombud, nämligen Gust. Svensson i Seffle. Likaledes beslöts begära anslutning till S. M. U. Ett större ungdomsmöte skall hållas vid Trossnäs i slutet av juli. Nästa årsfest skall hållas i Karlskoga. Ett höstmöte skall hållas på Dalsland, där också vintermötet kommer att hållas.

En fråga.

Skulle icke prenumeranterna på Pietisten hädanefters kunna göra det till en regel att årligen prenumerera på minst ett exemplar av tidningen åt någon icke troende bland sina kamrater och bekanta?

Prenumerant i Malmö.

Svenska kyrkans mission under 1909. En verkställd översikt av statskyrkans missionsverksamhet och dess resultat under förlidet år visar bland annat följande:

Antalet hedningkristna har vuxit inom tamulmissionen från 1,918 till 2,008 och inom zulumissionen från 3,196 till 3,408. Antalet skolbarn har ökat inom tamulmissionen från 1,780 till 2,093 och inom zulumissionen från 923 till 1,054. Arbetet inom tamulmissionen har bedrivits på inalles 7 huvudstationer med två bistationer och 143 s. k. centralorter samt inom zulumissionen på 7 huvudstationer med 5 bistationer och 83 predikoplatser. I missionens tjänst äro anställda följande antal svenska missionsarbetare: 22 prästmän, därav 2 nyantagna, 1 läkaremissionär, 1 diakon, 15 kvinnliga missionsarbetare, däraf 2 nyantagna, samt följande infödda medhjälpare, 5 präster, 1 med. kandidat, 167 lärare och evangelister och 7 bibelkvinnor.

Ur Ev. Fosterlands-Stiftelsens revisionsberättelse meddela vi följande.

Den inländska missionens inkomster hafva belöpt sig till 110,092 kr. och utgifterna 144,603 kronor, vadan utgifterna överstigit inkomsterna med 34,511 kr. Den utländska missionsavdelningen har i inkomster haft kr. 487,417: 48 och i utgifter kr. 500,477: 57. Utgifterna ha alltså överstigit inkomsterna med kr. 13,030: 09. Den inländska missionsavdelningens tillgångar belöpte sig vid årsskiftet till kr. 154,108: 02 och skulderna till kr. 103,955: 01, tillgångar över skuld alltså 50,135 kr. 1 öre. Den utländska missionsavdelningens tillgångar voro 791,153 kr. 39 öre och skulderna 758,198 kr. 78 öre, behållning utöver skuld alltså 32,954 kr. 61 öre.

Svenska baptistförsamlingarnas trettiotredje allmänna konferens hölls i Betelkapellet i Stockholm den 6—8 juni. Närmare fyra hundra ombud bevisade konferensen, vars förhandlingar leddes av riksdagsman J. Byström.

Den översikt av samfundets verksamhet, vilken lämnades första dagen, visar, att även det gångna året har varit framgångsfullt. Medlemsantalet uppgår nu i det närmaste till femtio tusen.

Samfundets yttre mission är även löftesrik. Arbeta bedrives i Helsingfors, St. Petersburg och Estland samt i Spanien. I det sistnämnda landet finnas fem missionärer (manliga och kvinnliga). Det viktigaste utom-europeiska fältet är Kina, varest flera missionärer verka i Chucheng och Kioao-Chow. Åtskilligt har även blivit gjort för missionen i Kongo. Och planer äro å bane att utvidga arbetet där. För yttre missionen ha

49,467 kronor inkommit under året. Konferensen beslöt sända två ombud till baptisternas världskonvent, vilket hålles nästa år i Filadelfia i Amerika.

Guds barns trygghet.

Text för den 17 juli 1910: Rom. 8: 31—37.

Inledning.

Då vi förra söndagen voro samlade, betraktade vi barnskapet hos Gud med ledning av verserna 12—17 i romarebrevets åttonde kapitel; i dag skola vi med ledning av verserna 31—37 i samma kapitel närmare betrakta, vad aposteln säger om Guds barns trygghet.

Texten läses.

Gud för oss — vem kan vara mot oss? v. 31.

Uti de föregående verserna har aposteln talat om, att för dem, som älska Gud, allt skall samverka till det bästa; att Gud förutbestämt dem, vilka han förut känt, till att vara lika hans Sons bild; att han har kallat dem han förut bestämt, att han rättfärdiggjort dem han kallat samt att han förhållit dem, han rättfärdiggjort, och sålunda »steg för steg» fört oss upp till det översta av denna himlastege — då ser han sig omkring på allt, som någonsin kan bekymra oss — och vilken fråga framställer han med avseende på all denna Guds nåds rikedom? *Vad skola vi då säga här till?* Eller: vilka slutsatser skola vi draga av allt detta? Huru lyder hans slutsats, uttalad i det starka uttrycket av en fråga? *Är Gud för oss, vem kan vara mot oss?* Vem hava alla de, som tro på Kristus, på sin sida? De hava Gud på sin sida, och det är det bästa av allt. Äro vi föga eller rikligt hjälpta därmed, att vi ha en rik människa på vår sida? Huru mycket kan en människa hjälpa oss ifrån synden? Huru ofta uppmanas vi i Guds ord att förlita oss på människor? När kunna vi känna oss riktigt trygga i hjärtat? Då vi ha Gud på vår sida. Huru mycket ha vi att frukta, om ock himmel och jord förgås, då Gud är för oss? Vad skola vi komma ihåg, då djävulen och världen rasa emot oss?

Vilka äro nu de, som hava Gud för sig? De, som tro på Herren Jesus. Huru ställer sig saken för dem, som leva i sina synder? De hava Gud emot sig. Huru går det för den, som har Gud emot sig? Han går evigt förlorad, om han ej får sin ställning ändrad. Varför kan den vara trygg, som har Gud på sin sida? Jo, alla ting skola tjäna den till det bästa. Vad säger David därom enligt Ps. 91: 10? Ingen olycka skall vederfaras dig, och ingen plåga skall nalkas din hydda. Nämn några, som varit i trångmål men haft Gud på sin sida! Moses Gideon, Daniel, de tre männen i den brinnande ugnen, Elisa, Paulus m. fl.

Allt med Jesus, v. 32.

Med vilka ord visar aposteln oss det största beviset på Guds outgrundliga kärlek? Se v. 32! Vilket var således det enda medlet för världens frälsning? Ende Sonens utgivande. Vad säger Jesus själv därom? *Så älskade Gud världen, att han utgav sin ende Son* etc. Och vad säger Paulus om samma sak enligt Rom. 5: 8? Gud bevisar sin kärlek till oss däruti,

att Kristus har dött för oss, medan vi ännu voro syndare. Vad se vi således däri, att Gud icke skonade (sparade) sin egen Son utan gav honom ut för oss alla? Vi se djupet och höjden, längden och bredden av den kärlek, som övergår all kunskap. För vilka har Gud utgivit sin Son? *För oss alla.* Så älskade Gud världen. Han är försoningen för våra synder, men icke allenast för våra, utan ock för hela världens. När Gud sände sin Son, såg han efter, om där fanns någon, som var värd att hjälpa, eller om någon fanns, som behövde hjälpas? Gud ser uteslutande på vårt behov. Varför utgav han Sonen i så ringa och fattiga omständigheter? Att vi genom hans fattigdom skulle bli rika och genom hans ringhet bli upphöjda.

Huru lyder den slutsats Paulus drager av Guds stora kärleksoffer? *Huru skall han icke och skänka oss allt med honom?* Har Gud givit oss det största, det viktigaste, det bästa — vad skall han giva oss mer? Allt med Jesus. Vad innefattar detta allt? Vad intet öga sett, och intet öra hört — allt vad Gud äger och giver både i tiden och i evigheten åt dem, som äro hans »arvingar och Kristi medarvingar». Du behöver syndernas förlåtelse — vad skall du då betänka? Vad Paulus här säger. Så ock när du behöver hjälp i den eller den frestelsen, hjälp mot den eller den synden, hjälp i den och den ställningen, som är farlig för det andliga livet, och du undrar, om Gud vill hjälpa dig, tänk på Pauli ord! Allt vad som kan nämnas, vare sig lekamligt eller andligt, är ett intet emot denna översvinneliga gåva. »Om jag sade, att jag ägde ett tacke, som vore nog stort att spänna över en hel skog men icke räckte till att betäcka mig på mitt läger — skulle du icke utskratta mig som en dåre?»

Guds barns utesägliga trygghet, vv. 33, 34.

Huru lyder den 33 versen? Vilka äro Guds utkorade? De som »äro i Kristus Jesus». Dessa söker djävulen att åklaga — men huru mycket vinner han därmed? Varför vinner han ej något därmed? *Gud är den som rättfärdigar.* Huru mycket uträttar världen med att åklaga Guds folk? Intet. Varför? Har Gud rättfärdigat mig — förlåtit mig alla mina synder — huru mycket behöver jag då frukta? Vari består således de troendes trygghet? Gud rättfärdigar dem.

Med vilka ord vill aposteln ytterligare trösta Guds barn enligt v. 34? *Vem är, som vill fördöma? Kristus är den, som har dött* etc. Vem skall utföra den stora domen? Männe djävulen? eller världen? *Kristus* skall döma — all dom har Gud givit åt Sonen. Varför skall han icke fördöma dem, som tro på honom? Han är ju död för deras synder, för deras frälsnings skull. Vilken är den andra grunden, som aposteln anför för att visa, huru omöjligt det är, att de troende kunna för sina synder fördömas? Att *Kristus har uppstått* — han är uppväckt för vår rättfärdiggörelses skull. Den tredje grunden för de troendes trygghet mot all fördömmelse? *Som ock sitter på Guds högra sida* — honom är given all makt i himmelen och på jorden. För vem skola vi då frukta? Vilken är den fjärde grunden för de troendes trygghet mot all fördömmelse? *Och manar gott för oss* — han lever alltid och beder alltid för oss. För vilka är det således ingen fördömmelse? För dem, som äro i Kristus Jesus.

Genom Jesus vinna vi mer än seger, vv. 35—37.

Vilket är det huvudbekymmer, som aposteln framhåller enligt v. 35. Bekymret för de många farorna för det andliga livet. Vilken fråga gör aposteln? *Vem skall skilja oss från Kristi kärlek?* — den kärlek, varmed Kristus älskat oss. Vad måste vi vara beredda på? *Nöd eller trångmål.* Men lidandet verkar tålmod, tålmodet beprövelse eller förfarenhet, beprövelsen hopp, och hoppet låter icke komma på skam; ty Guds kärlek är utgjuten i våra hjärtan genom den helige Ande. Huru mycket kan förföljelse skilja oss från Kristi kärlek? Om någon förföljer ett barn — har förföljelsen det med sig, att barnet springer bort ifrån modern eller att det löper till modern? Det löper till modern och gömmer sig i hennes kläder. Om en främmande person kommer in i ett hem och träffar ett barn — vad är det första barnet gör? Ropar på mamma och uppsöker henne. Förföljelsen tränger Guds folk närmare Gud — man jagas undan det, som förföljer en, till

den man vet kan hjälpa. Och det finnes endast *en*, som kan hjälpa — vem är det? Vilka andra faror uppräknar aposteln? *Hunger, nakenhet, fara eller svärd.*

Genom vilka ord visar aposteln, att lidandet icke är något nytt eller av någon tillfällighet påkommet? Det är redan förut i Guds ord omtalat. Vad är då skrivet? Se v. 36! Vilka ord tillägger aposteln för att visa oss, huru det skall gå i striden? *Men i allt detta övervinna vi rikligen genom den, som har älskat oss.* Vad måste en kristen alltid vara beredd på? Den rättfärdige måste mycket lida. Genom mycken bedrövelse måste vi ingå i Guds rike. Vad är utom allt tvivel rörande trångmålen? Att vi övervinna dem — och därjämte hava vi mer än seger: vi hava ock stor vinst av frestelser och strider. En krigsförare kan vinna en seger, som är honom så dyrköpt, att det hela utgör en förlust (en Pyrrhus-seger); men hurudana segrar äro oss utlovade här? Sådana som alltid tillskynda oss stor vinning. Tänk på de tre männen i den brinnande ugnen! Vilken vinst! Genom vem vinna vi seger? *Genom den, som har älskat oss* — alltså icke genom egen kraft. Endast i Herren ligger vår trygghet och starkhet.

Minnesvers (Ps. 56: 12): På Gud förtröstar jag och skall icke frukta; vad kunna människor göra mig?

Johannes Norborg.

Övervinn det onda med det goda.

Text för den 24 juli 1910: Rom. 12: 17—21.

Inledning.

Sist vi voro samlade, läste vi om Guds barns trygghet: vi hava Gud på vår sida, och därmed följer alla möjliga härliga förmåner. Men dessa förmåner äro ock förbundna med stora plikter. Har man goda inkomster, är det en glädje att betala sina utskylder. För dem, som älska Gud, äro hans bud ej tunga och svåra. Om några av våra levnadsplikter skola vi i dag tala, nämligen om att vara fridsamma och försonliga, alltid göra väl icke blott mot våra vänner utan ock mot våra bittraste fiender. Måtte Gud förlåna oss sin Andes nåd att icke blott läsa och höra utan också att gömma och i alla våra livsdagar öva!

Texten läses.

Fridsamhet och försonlighet, vv. 17—19.

Kunna vi eller icke hindra andra från att göra oss ont? Om andra göra oss skada, vartill äro vi då benägna? Att vedergälla ont för ont — »betala med samma mynt». Men vad lär oss Herrens apostel? *Vedergäll ingen ont för ont.* Huru skola vi få kraft att kämpa mot denna onda böjelse? Kraften få vi i Jesus och av Guds nåd, som lär oss att försaka ogudaktigheten. Ty vartill äro vi, som tro på Kristus, skapade enligt Efes. 2: 10? Vi äro skapade i Kristus Jesus till goda gärningar. Huru skola vi enligt senare delen av v. 17 komma ifrån det stygga hämndbegäret? *Genom att beflita oss om det, som är gott inför var man.* Med vems sinne skola vi väpna oss? Med Kristi sinne. Genom vilka ord enligt 1 Kor. 4: 12, 13 visar Paulus (och hans medarbetare), att han (de) gått i Jesu skola? Då vi bliva bannade, välsigna vi, då vi förföljas, fördraga vi, då vi försmädas, tala vi goda ord. Är det naturens eller Andens verk att handla så? Endast Guds helige Ande kan giva ett sådant sinne. Det goda man gör emot en vän och broder kan egentligen icke räknas för en god gärning, ty det göra ock publikaner och syndare — när vill Herren räkna gärningen för god? När man gör gott inför var man. Vem liknar man, då man gör gott mot sina bittraste fiender? Gud, ty han är god och »mild mot de otacksamma och onda.»

Huru lyder den 18 v.? *Om möjligt är, så mycket som på eder beror, haven frid med alla människor.* Med huru många människor vill Gud, som kallas »fridens Gud» och som har »fridens tankar», leva i strid? Han sände »fridsfursten»

Jesus — i vilken avsikt? Att genom evangelium båda frid åt både dem, som voro nära, och dem, som voro fjärran (Efes. 2: 17). Till vilken dygd uppmanar oss aposteln att vara i ständig övning av? Till fridsamhet. Vad kunna vi därigenom bespara oss? Många onda dagar. Saliga äro de fridsstiltande, ty de skola kallas Guds barn. Är det möjligt eller icke att alltid hava frid med alla människor? Vem var en fridens man såsom ingen annan? Jesus. Men vad blev det dock ofta, där han gick fram? Och vilken erfarenhet hade psalmisten gjort? Jag själv håller frid, men så snart jag säger ett ord, äro de redo till strid (Ps. 120: 7). Paulus fick göra samma erfarenhet under sina missionsresor. Varmed skall man försöka att besegra världens fiendskap? Med Kristi evangelium.

Läsen v. 19! Vilken uppmaning ställer aposteln till oss här? *Hämnens eder icke själva* etc. Vilken vrede skola vi lämna rum? Guds vrede. Vem är »allas domare»? Huru många böra gripa in i hans domareämbete? Åt huru många förtryckta skaffar Herren rätt (Ps. 103: 6)? Till vem ställde Kristus själv hämnden? Till honom som dömer rätt. Guds domar äro stränga: Faraos undergång i Röda havet; Koras, Sauls och Absaloms ömkliga slut; judarnes förskingring vid Jerusalems förstöring m. fl. exempel. Davids förhållande till Saul utgör ett skönt exempel på, huru han ställde hämnden till — vem?

Kärlekens glödande kol, v. 20.

Huru skall du enligt v. 20 förhålla dig emot din ovän, som hungrar och törstar? *Om din ovän är hungrig, så giv honom mat, om han är törstig, så giv honom att dricka.* Med vilka ord betecknar aposteln de tjänster och välgärningar, som vi i allmänhet skola bevisa våra ovänner? Med orden: »mat» och »att dricka». Under vilka förhållanden skola vi hjälpa vår ovän? Var som helst, när som helst, i vilka omständigheter som helst skola vi hjälpa. Vad skall en sådan för naturen främmande och underbar kärlek förmå? Krossa ovännens hjärta och bringa det till ånger och vänskap. Vad gör du genom en sådan kärlek, säger aposteln? *Ty om du gör detta, skall du samla glödande kol på hans huvud.* Skulle ovännens ondska och fiendskap vara hård som metallen — vilka glödande kol förmå dock smälta den? Kärlekens. Huru förhåller sig Gud till en sådan kärleksgärning? Gud finner behag däri och skall rikligen belöna den. Tänk, om din ovän bleve din vän och hans bitterhet och fiendskap förvandlades i kärlek och frid! Vilken vedergällning för din kärlek vore icke detta!

Övervinn det onda med det goda, v. 21.

Huru lyder den 21 v.? Seger vinnes icke utan hårda strider — och vilken kamp är svårast? Att övervinna sig själv. Bättre är den, som styr sitt sinne, än den som intager en stad (Ordspr. 16: 32). För vem blir det möjligt att övervinna ovänner? För den, som övervunnit sig själv. Huru har det gått för den, som ger sin vrede rum, och stannar i hat och hämndlystnad? *Han har blivit övervunnen av det onda.* Vad bevisar den som säger: »Jag kan icke förlåta eller älska den eller den, ty han har gjort mig så mycket ont»? Att han är övervunnen och besegrad av det onda. Men genom dylika ord »förklarar du ock, att du kan umbära Guds nåd och syndarnas förlåtelse samt din själs eviga salighet». Vilket gruvligt nederlag du lidit! Huru skall du bära dig åt? Kämpa på knä tills du övervunnit dig själv! Vilka skola med välbehag och glädje skåda din kamp och din seger? Gud och hans änglar. Vem anses i världen hava segrat? Den som tagit hämnd på sin fiende. I striderna här i världen sägas — vilka hava segrat? De som lyckats döda sina motståndare. Men huru är det i Kristi rike? Vem tilldömes där seger? »Den som lider och umgaller».

Den fromme konung Ludvig XII i Frankrike, vilken för sin mildhet och välvilja erhöill namnet »Folkets fader», uppgjorde vid sin tronbestigning 1498 en förteckning på alla dem, som under den föregående tiden hatat och förföljt honom samt skrev ett kors såsom märke vid varje namn på listan. Då nu de, vilkas namn sålunda blivit upptecknade och med kors-tecknet märkta,ingo höra vad konungen gjort och ville av fruktan för straff gripa till flykten, lät konungen kalla dem till sig och sade: »Vad tänken I väl, att jag skall göra eder?

Korset bör för en kristen icke vara ett tecken till hämnd utan liksom Kristi kors en påminnelse att fullt förlåta och glömma alla oförrätter. Konungen av Frankrike vill icke bestraffa det onda, som tillfogats hertigen av Orleans (vilket var konungens förra namn och värdighet). Så övervann han det onda med det goda.]

Minnesvers (Matt. 5: 44): Älsken edra ovänner, välsignen dem, som förbanna eder, gören väl mot dem som hata eder, och bedjen för dem som försmäda och förfölja eder.

Johannes Norborg.

Guds nåds rikedom.

Text för den 31 juli 1910: 1 Kor. 1: 3—9.

I. Inledning.

Vi minnas från vad vi läste en föregående söndag, att Paulus stannade i staden Korint ett år och sex månader. Under denna tid blevo hundratals människor omvända till Gud och intagna i församlingen. Men Paulus måste resa vidare och förkunna evangelium på andra orter och i andra städer, och när han själv var förhindrad att återkomma till Korint, skrev han till den kristna församlingen i denna stad ett brev för att rätta misstag och bestraffa synder, som några församlingsmedlemmar gjort sig skyldiga till, samt för att befästa och undervisa dem alla i sanningen. Det är början av detta Pauli brev till församlingen i Korint, vi i dag skola läsa och begrunda.

II. Texten läses.

III. Samtalet med barnen.

1. *Hälsningen*, v. 3. Aposteln Paulus och hans samtida plägade börja sina brev med sitt namn och därefter uttala en hälsning till den, som de skrevo till. Därför börjar brevens första vers med ordet: »Paulus... till Guds församling i Korint». Men han fogar till sitt namn åtskilliga bestämmningar i första versen och till församlingens namn flera bestämmningar i den andra versen. Den egentliga hälsningen hava vi i tredje versen, med vilken vår text börjar. Vad tillönskar han församlingen i denna vers? »Nåd vare med eder och frid av Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus.» *Nåden* är den gudomliga välviljan och bevägenheten, som vänder sig mot den i världen och synden bortkomne för att frälsa och förlåta, och att i sitt sköte sluta den till Gud återvändande. Så skedde det med den förlorade sonen, som Jesus omtalar i Luk. 15., så möter Gud varje ångerfull syndare. Men Guds nåd vänder sig ock emot det »försonade barnet» för att välsigna det med all andlig och himmelsk välsignelse. Därför skola vi varje dag se till, att vi stå i ett personligt barnskapsförhållande till Gud, på det vi måtte bliva delaktiga av Guds nåd.

Men Paulus tillönskar icke blott nåd, utan vilken annan himmelsk gåva? Han tillönskar *frid*. Guds frid är den djupa ro och vila, som en troende äger i sitt hjärta, på grund av att han känner sig vara älskad av Gud. Och från vilka kommer nåd och frid till oss människor säger aposteln i vår vers? »Från Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus.» Det är Gud, som i sin faderskärlek skänker sina barn nåd och frid, det är Jesus Kristus, som i sin broderskärlek meddelar sina bröder på jorden dessa himmelska gåvor. Härav kunna vi sluta, att frälsningens och glädjens källa är djup och vid och stor. Denna källa är Guds och Jesu Kristi kärlek. Alla kunna vi därför äga den Guds nåd och frid, som Paulus tillönskade församlingen i Korint och jämte dem alla troende.

2. *Tacksägelsen för Guds nåds rikedom*, vv. 4—8. Med vilka ord börjar vår 4:de vers? »Jag tackar min Gud alltid för eder skull.» Vad innehålla dessa ord? En tacksägelse. Vem tackar aposteln? Han tackar Gud. För vilkas skull? För de kristne i Korint. Varför tackar han Gud för deras skull? För den Guds nåd, som blivit dem given. I vem hade

de fått Guds nåd? I Jesus Kristus. Icke i Paulus, icke i Petrus, icke i Apollos, som voro evangeliets förkunnare, utan i Kristus Jesus. Därför menar aposteln, att korinterne skulle se till, att de förblevo i Kristus genom tron. Samma sanning vill Paulus lära oss alla, att vi endast i förening med Jesus kunna vara lyckliga och benådade Guds barn. Och huru hade det andliga livet utvecklats sig hos korinterne, säges i vår 5:te vers? Det hade utvecklats sig så, att »de blivit rika i Kristus.» Men denna rikedom bestod icke i jordiskt gods och guld, utan varuti? I himmelska och andliga skatter och gåvor. Och vilka gåvor hade korinteren blivit rika på? »I allt ord och i all kunskap.» Somliga av de kristne i Korint hade gåvan att tala vishet, en annan att tala kunskap, en annan åter att profetera, lära, undervisa och förmana. Somliga hade gåvan att bota sjuka, andra att tala under hänryckning, och andra kunde tyda det, som talades under hänryckning. Det var en rikedom av Andens gåvor, som blivit givna församlingen i Korint, och som uppenbarade Guds nåds rikedom. Det gives ingenting, som så kan utveckla, bilda och förädla ett barn, en ung människa, som just Guds nåd. Den som önskar att få alla möjligheter hos sig utvecklade, han bör gå i Guds Andes skola.

Vägen till att bliva delaktig av Guds nåds rikedom och av Andens fostran, anger aposteln i vår 6:te vers. Huru säger han därom? »Vittnesbördet om Kristus har blivit stadfast hos eder.» Vittnesbördet, som Paulus förkunnade vid sitt besök i Korint, mottogs av dem i tro och tillit. De Andens gåvor, Gud givit dem, var ett insegel på deras barnskap. Så böra också vi med hjärtats tro mottaga Guds ord, som läses för oss i söndagsskolan och i hemmet. Gud gör oss då delaktiga av sin nåds rikedom, och stadfäster vittnesbördet hos oss, så att vi icke stå efter i någon nådegåva, såsom det säges i vår 7:de vers. Det bör råda en ädel tävlan hos alla Guds barn att bliva delaktiga av nådegåvorna och att icke stå efter eller komma sist. Vi skola vara angelägna om att växa i Guds nåd, bliva goda, kärleksfulla och arbetssamma barn.

Till de kristna dygderna hör också den, som omtalas i 7:de versens sista del. Vilken dygd? »Att vänta vår Herre Jesu Kristi dag.» Det är stort och skönt att här på jorden vara ett Guds barn samt delaktig av Guds nådegåvor. Men Gud har mycket rikare skatter och större lycka att skänka i den kommande världen, och därför vänta alla Guds sanna barn Jesu Kristi uppenbarelse. Då kommer han i härlighet för att skänka också dem härlighet. Men vad behöver ske med oss, om vi skola få vara med om denna härlighet? Gud skall stadfästa oss och bevara oss intill slutet, så att vi bliva oförvitliga på vår Herre Jesu Kristi dag. Vad är det för en dag? Den dag när Jesus återkommer till jorden för att upp- rätta sitt rike och avsluta sitt frälsningsverk. Vi böra därför sluta oss så nära Frälsaren, att han kan fullkomna sitt verk hos oss och i oss och framställa oss oförvitliga inför Gud på sin dag. Om icke vi leva den dagen här på jorden, så kommer denna för oss i döden, ty efter döden kommer vedergällningen efter som vi handlat, medan vi levde.

3. *Guds trofasthet*, v. 9. När vi tänka på denna Jesu Kristi dag och att det då gäller för oss att stå oförvitliga inför Gud, så kunde vi frestas att fälla modet, i synnerhet då vi se på vår egen svaghet. Vad framhåller aposteln i 9:de versen för att stärka vår tro och vårt hopp? Han framhåller Guds trofasthet. Gud har visat sin trofasthet, då han gav oss löftet om en Frälsare. Trofast visade han sig vara, då han i tidens fullbordande sände sin Son i världen att bliva vår försonare. Trofast visade han sig vara, när han lät evangelium utgå till jordens folk med frälsningens budskap. Trofast har han varit mot oss små i Sveriges land. Varigenom säger Paulus vidare i vår vers? Han visade sig vara trofast, då han kallade oss till delaktighet i hans Son, Jesus Kristus, vår Herre. Vi fingo mottaga denna kallelse, då vi döptes till Jesus Kristus, då vi fingo lyssna till evangelium från fars och mors läppar, i skolan eller söndagsskolan. Vi kallas ju varje söndag till delaktighet i Jesus Kristus. Vad innebär denna delaktighet? Delaktighet i frälsningen, delaktighet i försoningen, i härligheten. Ja, delaktighet i Kristi outgrundliga rikedomar. Såsom Paulus också säger på ett annat ställe: Äro vi barn, så äro vi ock arvingar, nämligen Guds arvingar och Jesu Kristi medarvingar. Men vari fullheten av denna delaktighet i Kristus Jesus består, det kunna vi först rätt förstå i evig-

hetens värld, då vi börja komma i åtnjutande därav.

Emellertid böra vi nu under vårt jordeliv ivrigt bedja Gud därom, att han ifrån våra barnår gör oss delaktiga av sin nåds rikedom. Och när vi så göra, böra vi vara medvetna om, att vi göra det som är gott och välbehagligt i Guds ögon.

Minnesvers (Ef. 1: 4: Gud har utvalt oss i Jesus Kristus, före världens grundläggning, att vi skulle vara heliga och ostraffliga inför honom.

J. B. Gauffin.

Ett större s. k. friluftsmöte anordnas av Norrköpings stads Missionsförening söndagen den 17 juli vid Himmelstadlund bredvid Norrköping med början kl. 10,30 f. m. Redaktör C. Boberg och pred. J. Nyrén ha lovat komma till mötet. Missionsvänner omkring Norrköping hälsas välkomna, likaså allmänheten i stad och på land.
Välkomna!

C. M. Johansson

Missionsmöte. Alnö Brödräfsamling håller sitt sedvanliga möte i kapellet i Elfva å Alnön söndagen den 31 juli med början kl. 11 f. m.
Flere främmande talare.

Kommitterade.

Norra Upplands kristna ungdomsmöte, omfattande Söderfors, Marma, Mehede, Vesslands, Tolfta, Tierps Östra, Södra och Norra samt Ändebo och Bäcksjöns ungdomsföreningar, samlas i *Sveaparken, Tierp*, söndagen den 31 juli kl. 10 f. m. Alla, särskilt ungdom, hälsas välkomna.

Kommitterade.

Norsk-Svenska ungdomsmötet hålles i Narvik den 23—27 juli.

De predikanter, som komma att besöka mötet, ombedjas att i god tid underrätta undertecknad därom.

O. Funcke.

Adr.: Kiruna.

Upplands Ansgarieförening håller missionsmöte i Uppsala—Näs söndagen den 24 juli i Vänge sönd. den 7 aug., i Tegelsmora sönd. den 9 okt. Vidare genom platstidningarna.

L. Hallén.

Kamrat- och missionsmöte hålles i *Arvika* lördagen och söndagen den 23 och 24 juli. Nio predikanter och två missionärer samt missionslärare J. W. Håkansson komma att medverka. Allmänheten inbjudes.

O. Fryksén.

Norrbottens Kristliga Ungdomsförbund firar sitt 2:dra årsmöte i Luleå den 30 och 31 juli. Anslutna föreningar uppmanas att sända ombud. Nya föreningar vinna inträde. Frågor insändas i god tid till undertecknad. Anmälan om logi göres till pred. O. Bäckman, Luleå.

Boden den 1 juli 1910.

A. N. Josefsson.

Större missionsmöten

komma under sommaren att hållas på nedannämnda platser och tider.

Juli 14	Fånö.	Juli 24	Kvedby.
» 17	Löfåsen.	» 24—25	Eslöf.
» 17	Reymyre.	» 31	Örebro.
» 17	Vingåker.	Aug. 7	Vaxholm.
» 24	Roma.	» 21—22	Edsbyn.

Frkyrkliga Ungdomsförbundet i Medelpad anordnar sitt stora sedvanliga sommarmöte jämte årskonferens i *Tynnderö* (i närheten av Mellby ångbåtsbrygga) söndagen den 24 inst. juli med början kl. 11 f. m.

Predikanterna L. Hallén, Uppsala, Joh. Hellström, Hj. Ekman, J. O. Häggström och undertecknad medverka jämte en större sångkör.

Allmänheten hälsas välkommen!

Aug. Johansson.

Ändrad adress:

Predikant K. F. Eriksson, vilkens adress till den 5 juli är *Valla*, blir därefter *Åsmunderud, Grums*.

Missionsskolan på Lidingön.

På *Svenska Missionsförbundets* förlag har utkommit:

Svenska Missionsförbundets Missionsskola

av P. Waldenström.

I denna bok lämnas en redogörelse för Missionsskolans uppkomst och utveckling intill närvarande stund. Synnerligt utförlig är beskrivningen över det storartade byggnadsföretaget på Lidingön. Författaren skildrar, huru tanken härpå först väcktes, huru planerna utarbetades och huru arbetet påbörjades och fullbordades. Mycket intressanta äro författarens skildringar från sina resor i landet för att insamla de summor, som erfordrades. En fullständig beskrivning lämnas också över husets inredning samt över arbetsordning och förhållanden vid skolan. Till sist gives en förteckning över alla, som tecknat bidrag till verket, ävensom alla församlingar och enskilda, som utan teckning bidragit med större eller mindre summor eller gåvor in natura.

Boken är försedd med ett stort antal fina illustrationer: fotografier över skolan under dess Kristinehamns- och Stockholmstid samt en massa exteriörer och interiörer från skolhuset på Lidingön och dessutom porträtt av föreståndare och lärare från första tiden intill nu.

Priset är 1 krona pr ex. Vid partiköp lämnas 25 % rabatt.

Rekvisioner insändas till

**Svenska Missionsförbundets Expedition,
Stockholm.**